

alt, hvad de forlange, saa vil i Virkeligheden Sammenholdet mellem Funktionærerne slappes. Efter min Opfattelse er det det rigtigste og det, der er i Funktionærernes velforstaaede Interesse, at de nøjes med lidt nu, saaledes at deres Krav om forbedrede Lønningsforhold kan være lige saa berettiget om et Aar, naar bedre Forslag komme til at foreligge, som det er i dette Øjeblik. Se, det er min Opfattelse, og jeg kan ikke komme bort fra, at den er rigtig. Jeg synes naturligvis som Følge deraf ikke godt om, at det ærede Medlem kan tale om, at Skrigene, som forslutne Arbejdere maa udstøde paa Grund af Smerten, som Sulten aftvinger dem, skulde være Piskeslag paa Kommissionen. Jeg synes i Virkeligheden, at det er at gaa alt for vidt. Det kan godt være, at det kan gøre sig andre Steder, men i hvert Fald her inde i Rigsdagen burde det vistnok neppe anvendes, og under alle Omstændigheder ikke over for en Kommission, der for en væsentlig Del bestaar af Medlemmer, som have den redeligste og ærligste Villie til at ville tilstaa Funktionærerne i Statsbanedriften en passende, ja, endogsaa paa visse Punkter en rigelig Lønning.

Jeg har sluttelig en lille Bemærkning til den højtærede Minister. Jeg er fremdeles i Uklarhed om, hvad der egentlig har været Ledemotivet for den højtærede Minister til dette Forslags Fremkomst. Den højtærede Minister har gentagne Gange sagt, at det, det for ham kom an paa, det, der for ham ganske absolut var Hovedsagen, var, at Statsbanernes Funktionærer kunde faa en højere Løn, kunde faa deres Lønningsforhold forbedrede. Jeg vil selvfølgelig ikke betvivle det, tværtimod, jeg gaar ud fra, at det er rigtigt. Men saa synes det mig, at den højtærede Minister er gaaet en forkert Vej. Sagen er simpelthen den, at hvis dette Forslag vedtages, vil den nærmeste Følge blive, at Kommissionens Arbejde bliver i alt væsentligt betydningssløst. Det er den nærmeste Følge, og Følgen af Forslaget Fremkomst vil, idet dets Gennemførelse vil medføre en saadan Virkning, sikkert blive den, at det vil blive yderst vanskeligt for den højtærede Minister under disse Forhold — netop fordi Tingene ville tage Hensyn til, at en Kommission, som Tingene have nedsat, saaledes forstyrres i sit Arbejde — at gennemføre den Lønningsforbedring, som han ønsker at skaffe Statsbanefunktionærerne. Det forekommer altsaa mig, at det egentlig sikre, som den højtærede Minister op-

naar ved at gaa den Vej, han er gaaet, er, at han faar Kommissionens Arbejde i alt væsentligt gjort betydningssløst, og det er derfor, jeg siger, at det ser ud, som om det maatte være det, som den højtærede Minister ogsaa har tilsigtet. Man kan jo ikke ret vel gaa ud fra, at den højtærede Minister har tænkt disse Forhold igennem uden at kunne faa Øje paa det. Men, som sagt, det vil jeg slet ikke paastaa, men jeg vilde gerne have, at den højtærede Minister vilde fremkomme med en Udtalelse, der kunde bringe Klarhed i dette dunkle Punkt.

Høegh-Guldberg: Da jeg havde Ordet under Behandlingen af Skattelovene, udtalte jeg bl. a., at man kunde befrygte, at den af den parlamentariske Kommissions Forslag resulterende aarlige Nedgang af Statsindtægterne af ca. 3 Millioner Kr. kunde bevirke, at man savnede Penge til forskellige ønskelige og nødvendige Udgifter, og blandt de ønskelige og nødvendige Udgifter, som jeg tænkte paa, var ogsaa saadanne Lønforbedringer som dem, vi have beskæftiget os med i Aar, nemlig til Post- og Telegrafembedsmænd, Underofficerer og Banepersonalet. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) sagde nylig at vi netop ved Gennemførelsen af Skattelovene vilde faa Midler hertil. Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet det ærede Medlem rigtigt, ellers kan han jo rette mig, men jeg kan vanskelig forstaa, at vi ved, at Staten, hvis Midler ikke ere rigelige, faar 3 Millioner mindre om Aaret i Indtægt, skulde faa Midler til disse Ting. Saa forstaaer jeg bedre det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen), der i Gaar spurgte om, hvor Pengene skulde komme fra. Men naar han saa tilføjede, om disse Penge til Lønningsloven da skulde faas ved Statslaan, maa det opfattes som hans behagelige Spøg; thi det vilde være en slet Statsøkonomi, om man til løbende Udgifter optog Statslaan. Nej, skal man skaffe Penge til Lønningsforbedringerne, ser jeg ikke rettere end, at der nærmest er to Veje at gaa. Der er først ved at den Skatteomlægning, som jeg ogsaa ønsker maa komme og komme i Aar, og bringe Lettelse særlig for Hartkornet og Kommunerne, foretages saaledes, at den bringer saa lidt Indtægts Nedgang for Staten som mulig. Den anden Vej er, at Midlerne skaffes bl. a. ved, som af Regeringen foreslaaet, at forøge Indtægterne af de paagældende Institutioner, Postvæsenet og Banerne, saa at man